

B TIDSKRIFT FÖR BRANDVÄSENDET

Band 5

Mars 1914

N: 3

Prenumerationspris inkl. postarvode:
För helt år Kr. 5: —
Lösnummerpris 50 öre.

REDAKTÖR OCH ANSVARIG UTGIFVARE:
BRANDCHEFEN I SUNDSVALL G. HELLGREN.
RIKSTELEFON 160.

Minimiannonspris 80 öre pr centim.
Utkommer med 12 nummer pr år.
Boktryckeri-Aktiebolaget i Sundsvall 1914.

Svenska Brandchefsföreningens års- sammanträde i Malmö 1914.

Tiden är nu fastställd till den 23, 24 och 25. juli. Landtbruksmötet, baltiska idrottsspelen, gymnastik-, ingenjör- m. fl. kongresser hafva gjort, att sammanträdet måst framskjutas till denna tid, för att rum m. m. och ett ostördt afhållande af mötet må kunna äga rum. Ett anordnande af sammanträdet i samband med vare sig landtbruksmötet, de frivilliga brandkårernas kongress eller tyska yrkesbrandkårernas möte i München har icke varit möjligt.

Programmet i stort sedt blifver:

Första dagen: Behandling af föreningens angelägenheter.

Offentligt sammanträde i utställningens kongresshall med något föredrag.

Brandöfning å utställningsområdet.

Rundgång å utställningen för beseende af föremål af för brandcheferna speciellt intresse.

Andra dagen: Uppvisningar å Malmö brandstation.

Beseende af en del industriella inrättningar.

Beseende af Baltiska utställningen m. m.

Tredje dagen: Öfverresa till Köpenhamn, beseende af Köpenhamns brandväsende.

Programmets detaljer komma gifvetvis att närmare ordnas och meddelas.

Föredrag, som önskas framförda böra snarast anmälas ang. rubrik till föreningens Ordförande, Kalmar.

Svenska Brandchefsföreningens publikationer:

Svenska Brandchefsföreningens Protokoll, 1910, 1911, 1912, 1913	Pris 2 kr. pr ex.
Om Bensin och dess förvaring — af Karl Thorngren	» 1 » »
Om vattenledningstryck och eldsläckning af Prof. J. G. Richert	» 1,50 »
Lifräddnings- och skyddsanordningar i sjukhus, sinnessjukanstalter och fångelser — af R. Stridbeck	» 1 » »
För medlem i Sv. B. Föreningen är priset å protokollet	
1 kr. pr ex.	

Rekvisioner göras hos Brandchefen i Kalmar eller hos Tidskriftens redaktion, Sundsvall.

Hvarje brandkår, brandbolag och brandredskapsfirma böra hafva denna värdefulla brandtekniska litteratur i sina arkiv och bibliotek!

Järnkonstruktioners eldsäkerhet.

I »Byggnadsverldens» 49:e häfte 1913 braktes tvänne illustrationer från den i oktober nedbrunna Scania-Vabis-fabriken i Södertelje, hvilka tvänne fotografiska reproduktioner visade, att en del af järnkonstruktionerna, några järnbalkar, genomgått branden utan att det ringaste deformerades. Såsom bevis på brandens intensitet anföres, hurusom fönsterrutorna i bottenvåningen smält ihop till klumpar, för hvilket, som bekant, kräfvades en temperatur af minst 700—800° C. Det vill af dessa uppgifter synas, som om författaren ville visa, att man kan skänka större förtroende åt järnkonstruktionernas eldsäkerhet, än hvad i allmänhet sker.

Denna slutledning från ett enstaka fall är förhastad. För det första enär man icke känner den temperatur, som rådt vid de ifrågavarande järnkonstruktionerna — att glasrutorna smält, hör inte dit och lämnar intet annat bevis, än att temperaturen vid dem varit den nyss angifna —, för det andra enär man ej vet, om förstöringen af sekundärkonstruktionerna skett genom elden direkt eller senare. Det kan ju tänkas, att de järnkonstruktionerna omgifvande skyddande konstruktionerna å första bilden först på ett sent stadium af branden förstörts, så att, då järnkonstruktionen blottades, någon för densammas bärighetsförmåga farlig temperatur icke rädde just på denna punkt inom brandobjektet.

En annan förklaring uppställer Civilingeniör Gösta Smitt, Vesterås, i Byggnadsverlden n:r 51, sid. 414. Han antager, att de brinnande byggnadsdelarne befunnit sig öfver eller i jämnhöjd med ifrågavarande järnbalkar, så att de glödheta gaserna ej träffat dem, hvarjämte draget möjligen varit så starkt, att de omspolats af kall luft. Omöjligt synes ej vara, att balkarne ej hunnit uppvärmas under den tid, som åtgått för sekundärkonstruktionernas förstörande af elden till någon för dem och deras bärighet eller hållfasthet farlig temperatur.

Utan noggrann kännedom om de sekundära konstruktionernas beskaffenhet ur brandteknisk synpunkt kan man ej bestämt uttala sig om dennes sak. Ingeniör Smitts antagande har emellertid fog för sig.

Men då Ingeniör Smitt i sitt genmäle vidare framhåller, att endast beton- och armerade betonstrukturer torde kunna sägas vara eldfasta, så kunna vi ej följa honom längre. Den moderna litteraturen på området gifver annat besked. Jag hänvisar till Red Books of the British Fire Prevention Committee resp. fire resistance of floors being tabulated results, London 1911, n:r 106 och 112, hvarest angifves, att ett bjälklag af armerad beton »sakkunnigt utfördt och med eldfasthet som mål» alldeles icke motsvarade förväntningarna och icke heller uppnådde den grad af värdering, som konstruktören hoppats. Vidare må uppmärksamheten hänledas på en artikel i Beton und Eisen, häfte 3, 1913, en beskrifning från en brand i Wien den 8 januari 1913, hvarest angifves, hurusom de bärande konstruktionerna af armerad beton och bjälklaget själft af samma ämne tagit sådan skada af en timad mindre brand, att bjälklaget helt säkert skulle hafva instörtat, om det varit starkare belastadt, än hvad fallet i verkligheten var. Man torde ej kunna lägga byggnadsledningen hvarken bristande sakkunskap eller bristande omsorgsfullhet i utförandet till last.

De af Ingeniör Smitt återopade publikationerna af Prof. M. Gary: Deutscher Ausschuss für Eisenbeton, Heft 11 och 26; kunna, såsom Prof. Gary *uttryckligen* framhåller i Brandproben an Eisenbetonbauten (n:r 11, sid. 30) *ännu* icke anses definitivt afgörande för frågan, utan måste beträffande deras allmängiltighet underkastas ytterligare pröfningar.

Ingeniör Smitt framhåller vidare, att byggnader af terracottaklädd järnstomme ej äro att betrakta såsom eldfasta. »något som de stora eldsolyckorna i Baltimore och San Francisco bekräftat». Att draga denna slutledning af iakttagelserna från de anförda storbränderna torde vara förhastadt. På sin allra högsta höjd bevisa iakttagelserna, att den i Baltimore och San Francisco använda terracottamantlingen icke var i stånd att skydda järnkonstruktionen mot att antaga en för dess bärighet farlig temperatur. Men det går ej an att generalisera detta och förkasta alla dylika konstruktioner såsom odugliga.

Som bevis för detta mitt påstående vill jag fästa uppmärksamheten på ett i facklitteraturen skildradt fall: Ett sockerraffinaderi i Neufahrwasser, hvars järnkonstruktioner voro skyddade genom mantling af tegel, brann visserligen fullständigt ut under en 9 timmar varande brand, men järnkonstruktionerna blefvo stående och användes utan betänklighet vid byggnadens återuppförande. (Se Hagn: Schutz von Eisenkonstruktionen gegen Feuer sid. 32). Vid »sakkunnigt utförande och med eldfasthet i syfte» kunna alltså äfven andra än armerade betonstrukturer räknas till de brandfasta konstruktionerna.

Detta framgick ock som resultat af de försök, hvilka på Hamburgska statens bekostnad utfördes efter branden af det staten tillhöriga godsmagasinet vid Sandtockri och hvilka finnas refererade i tvänne kommissionsberättelser: »Vergleichende Versuche über die Feuersicherheit von Speicherstützen» och »Vergleichende Versuche über die Feuersicherheit gusseiserner Speicherstützen» (Verlag Meissner, Hamburg 1895—1897). Kommissionen ansåg, att järnkonstruktioner, som voro mantlade med ämnen, som uppfyllde krafven på eldfasthet, ringa värmeledning och stor mekanisk hållfasthet, torde betecknas såsom brandfasta. (Se Vergl. Versuche über die Feuersicherheit von Speicherstützen

sid. 25). Och att denna åsikt bland brandteknici sedermera ej undergått förändring genom från erfarenheter på brandplatser inhemtade rön framgår däraf, att en af Verband Deutscher Berufsfeuerwehren år 1911 tillsatt Warenhauskommission antog Hamburgerkommissionens resolution oförändrad såsom rättesnöre. (Se Verband Deutscher Berufsfeuerwehren, Mai 1911, Bericht der Warenhauskommission, sid. 18. Bemerkungen zu III: 6).

Af det anförda framgår, att man, såsom ock författaren till sista upplagan af Handbuch für Eisenbetonbau (Berlin 1913) betonar, ej får anse de armerade betonstrukturer såsom fullkomligt ofelbara, ty härigenom uppstår lätt en öfverdrifven förväntan med hänsyn till omöjligheten såväl för uppstående af större skador genom eld på själfva byggnaden, som ock på uppkomst och spridning af en eld till en storbrand inom dylika objekt. Därigenom blifver ju då det väntade bättre en fiende till det praktiskt och faktiskt förefintliga goda. Och de armerade betonstrukturer äro »sakkunnigt utförda och med brandfasthet som syfte» helt säkert de bästa af de nu i bruk varande. Men därför kunna ock »sakkunnigt utförda och med brandfasthet som syfte» anordnade mantlade järnkonstruktioner af bjälkar vara lika brandfasta. (Se Freytag: The fire proofing of steel-buildings, Chicago 1899, samt internationella brandkårskongressens i Milano 1906 protokoll).

Falsk alarmering af brandkåren.

Som bekant väcktes vid Svenska Brandchefsföreningens årsmöte i Sundsvall 1913 af Brandchefen i Helsingborg, Löjtnant H. Fogelklou, en motion i korthet gående ut på

1. att, som nuvarande lagstiftning vore ineffektiv till åstadkommande af skydd mot falsk alarmering af brandkåren;
2. enär man vore hänvisad till de straffbestämmelser, som finnas i den för vederbörande stad eller samhälle gällande och på sätt Br. St. föreskrifver stadfästade Br. O.;
3. samt då den utländska lagstiftningen i ämnet på ett mycket kraftigare sätt sökt afvärja ifrågavarande missbruk;
4. K. M:t måtte vidtaga sådana åtgärder för effektivare lagstiftning gent emot s. k. falskt alarm, att fängelsestraff införes i straffsatsen och att endast, därest förmildrande omständigheter kunna anses föreligga, bötesstraff må tillämpas.

Vid genomläsning af denna motion hafva för mig yppat sig en del tvifvel. Då dessa möjligen kunna tjäna till belysning och utredning af saken, vill jag här nedan söka utveckla dem.

1. Beträffande de under 1) anförda förhållanden, så har jag tviflat och tviflar alltjämnt på, att det kan gå an, att Svenska Brandchefsföreningen hos K. M:t påstår, utan att därför framlägga spår af bevis, att lagen är ineffektiv. Ty utan bevis torde påståendet ej kunna godtagas. Och sådant har någon genom motionären eller genom Föreningen åvägabragt utredning ännu icke lämnat. Allt, hvad som hittills framgått, är, att, såsom allmänne åklagaren och i ett fall en brandchef (se Protokollet 1913 sid. 13) på *de af allmänne åklagaren fastslagna paragraferna* formulerat sina yrkanden och besvär, underrätten och hofrätten icke ansett sig kunna, enligt återopade lag-

rummen, den skyldige till annat ansvar än böter fälla. Vidare har man ej kommit. Men på basis af dessa utslag kan föreningen ej hos K. M:t påstå, att lagen är ineffektiv för beredande af skydd mot falsk alarmering af brandkåren. Först sedan i dylika mål fallit K. M:ts utslag till sådant antal och under sådana förhållanden, att fast praxis kan sägas föreligga, och först sedan genom dessa K. M:ts utslag visats, att lagen icke förmått gifva det åsyftade, erforderliga skyddet, först då kan Svenska Brandchefsföreningen hos K. M:t påstå, att lagen är ineffektiv. Ty, då K. M:t ju icke är bunden af underrätternas domar kan Föreningen riskera att på sin framställning få det svar af K. M:t att: »Lag finnes. Rätt handhafd gifver den åsyftadt skydd. Framställningen föranleder till ingen K. M:ts åtgärd». Och ett afslag i denna form och på grund af ohållbara påståenden från Föreningen vore, enligt min mening, till afgjord skada för den beaktansvärda motionens innehåll.

2. Detta påstående faller på sin egen orimlighet. Vore påståendet riktigt, så skulle, vid det sakförhållande, att af K. B. fastställd Br. O. *endast* är tillämplig på stads eller liknande samhällens (se Br. St. § 20) planlagda område (Se Br. St. § 2, mom. 2, jämförd med K. Br. den 13 maj 1887, jämfördt med K. M:ts Utslag den 7 december 1898 (plenimål) samt med K. M:ts Utslag den 27 oktober 1908 m. fl.) en falsk alarmering af brandkåren pr telefon från område tillhörande stad, men beläget utom dess planlagda del, och för hvilket icke genom särskildt K. Br. Br. St. förklarats i tillämpliga delar skola gälla, icke kunna lagligen beifras. Så ineffektiv är emellertid icke vår lagstiftning.

3. För detta påstående har motionären ej och Föreningen ännu ej framlagt spår af bevis. Jag skall uti en särskild del af min framställning visa, att i hvarje fall, den engelska, tyska och danska lagstiftningen icke under alla förhållanden äro nämnvärdt strängare än den svenska lagen. Vid sådant förhållande tviflar jag på, att Svenska Brandchefsföreningen lämpligen bör hos K. M:t framkomma med dylikt påstående såsom motiv för lagändring.

4. På grund af det slut, till hvilket jag kommit i de under 1), 2) och 3) anförda förhållanden, tviflar jag starkt på, att det är lämpligt, att Föreningen ännu och i det outredda skick, frågan befinner sig, realiserar motionärens förslag. Jag anser frågan vara allt för litet utredd, för att Svenska Brandchefsföreningen bör inlåta sig på, att under den form, motionären föreslagit ingripa i saken. Ej heller anser jag — detta på grund af saknad af prejudikat i dylikt mål — tiden vara mogen för dylik framställning. Min tanke om frågans behandling skall jag i slutet af min framställning närmare utveckla.

Efter dessa mera allmänna synpunkter öfvergår jag till behandling af frågan berörande förhållanden. Därvid torde vara lämpligast att börja med att anföra de lagrum, som kunna komma i fråga vid ansvarsyrkande m. m. för falsk alarmering af brandkåren.

Str.-L. 4 kap. 1 §. Innefattar en handling flera brott, och är straffet å ettdera svårare, än å annat; då skall det svåraste straffet ådömas; är hvartdera brottet belagdt med samma straff; varde det straff ådömdt. I båda dessa fall skall brott, för hvilket särskildt straff ej ådömes, betraktas som försvärande omständighet.

Str.-L. 4 kap. 2 §. Har någon föröfvat flera brottsliga handlingar, och stå de ej till hvarandra i det sammanhang, att de innefatta fortsättning af en och samma förbrytelse . . .

Str.-L. 4 kap. 3 §. Utgöra flera brottsliga handlingar fortsättning af ett och samma brott; varde sådant, vid straffets bestämmande för det brott, såsom försvärande omständighet.

Str.-L. 11 kap. 15 §, sådant detta lagrum lyder enligt lag af 8 juni 1906. Gör man . . . eller kommer eljest förargelse åstad å plats . . .: straffes . . . med böter, högst ett hundra Riksdaler.

Str.-L. 19 kap. 13 §, sådant detta lagrum lyder enligt lag af den 29 juni 1900. Hvar som uppsåtligen förstörer eller skadar Statens elektriska ledning för belysning, för uppvärmning eller för öfverföring af drifkraft, telegraf- eller telefoninrättning, eller någon dess beståndsdel eller tillhörighet, eller därmed vidtager åtgärder, hvarigenom . . . begagnande hindras eller störes; dömes till fängelse i högst sex månader eller straffarbete i högst två år. Var skadan ringa och kom ej däraf . . . hinder i ledningens eller inrättningens begagnande, må till böter dömas.

Str.-L. 19 kap. 14 §, sådant detta lagrum lyder enligt lag den 4 juli 1910. Hvad i . . . 13 § om Statens . . . telegraf- eller telefoninrättning är stadgadt, må ock å dylik, af . . . menigheter . . . inrättad anläggning tillämpas, om Konungen förordnat, att sådan anläggning skall lika skydd, som Statens, njuta.

Str.-L. 19 kap. 15 §. Förstörer eller skadar man uppsåtligen allmän minnesvård, brygga, bro, färja, brunn, vattenledning, farledning, väg, gata eller farled; eller stängsel eller märke, som till afvärande af fara eller till varning därför, vid allmän väg, gata eller farled eller å annat ställe satt är; straffes med fängelse i högst sex månader eller straffarbete i högst två år. I ringare fall må till böter dömas.

Str.-L. 19 kap. 20 §, sådant detta lagrum lyder enligt lag den 27 juni 1902. Hvar, som, i andra fall än nu sagda äro, uppsåtligen, förstör eller skadar annans egendom, fast eller lös, ehvad den till enskildt eller allmänt bruk eller gagn . . . ämnad är eller, i uppsåt att skada göra, olofligen bortleder elektrisk ström från annans elektriska anläggning; straffes med böter eller fängelse i högst sex månader. Har af gerningen kommit synnerlig fara för någons lif eller helsa, eller grof skada å egendom, eller är gerningen eljest med synnerligen försvärande omständigheter förenad; då må till straffarbete i högst två år dömas.

Brott, som i denna § sagdt är, må ej åtalas af annan än målsegande, der det endast förnärmar enskild persons rätt.

Str.-L. 2 kap. 10 §. Saknas hos den, som blifvit till böter fälld, tillgång till deras fulla gäldande, skola böterna förvandlas till fängelse.

Str.-L. 2 kap. 11 §. Förvandling af böter till fängelse och straffarbete.

Belopp.	Fängelse.	Str.-arb.
5 kronor	3 dagar	1 dag.
10 »	4 »	2 dagar.
100 »	13 »	6 »
570 » (maximum)	60 »	30 »

Br. St. § 2 mom. 3. För öfverträdelse af brandordningens föreskrifter må stadgas viten af en till och med etthundra kronor.

Br. St. § 15 mom. 2. Till böter enligt denna stadga eller viten enligt städernas brandordningar må icke dömas, om å förseelsen följer straff enligt allmän lag.

Br. St. § 15 mom. 4. Saknas tillgång till fulla gäldandet af berörda böter och viten, skola de förvandlas enligt allmän lag.

Br. O. föreskrifter: Den, som af okynne eller ond afsigt genom falskt alarm från brandskåp eller annorledes föranleder brandkårens uttryckning, böte från och med 20 till och med 100 kronor. (Sundsvalls Br. O. § 46 mom. 2).

Den, som falskeligen åstadkommer brandsignal, vare sig genom muntlig anmälan eller genom begagnande af brandskåp, vare därför underkastad ansvar enligt denna brandordning (Malmö Br. O. § 41 mom. 2).

(Dessa Br. O. endast exempelvis anförda på grund af den olika formuleringen. Om denna se nedan!)

Vid tolkning af dessa lagrum måste gifvetvis hvarje fall bedömas efter de omständigheter, under hvilka förseelsen blifvit begången, och, då dessa ju växla och ett stort antal variationer och kombinationer både kunna tänkas och faktiskt hafva förelegat, kan man ju ej skära alla falska alarm öfver en kam och yrka ansvar enligt ett och samma lagrum i alla fall af falsk alarmering af brandkåren.

För öfversiktlighets vinnande torde materialet lämpligen böra uppdelas i tre hufvudgrupper:

- I. Falsk alarmering af brandkåren pr telefon;
- II. » » » » » bud;
- III. » » » » » brandtelegraf.

I. Falsk alarmering af brandkåren pr telefon.

Denna grupp uppdelas lämpligen i följande underafdelningar:

1. Den falska larmsignalen gifves från telefonapparat, befintlig inom stad och inom dess planlagda område;
2. Den falska larmsignalen gifves från telefonapparat, befintlig inom stad, men utom dess planlagda område;
3. Den falska larmsignalen gifves från telefonapparat, befintlig utom stad;
4. Den falska larmsignalen gifves från telefonapparat, befintlig utom stads planlagda område, men hvarest genom särskildt K. Br. Br. St. förklarats tillämplig.

Enligt alternativ 1) kan man yrka ansvar:

- a) jemlikt Br. O. bestämmelser. Då beror på, huru dessa äro formulerade. Äro de formulerade på samma sätt som Sundsvalls Br. O., så måste brandkåren hafva *uttryckt*, för att ansvarsyrkandet skall kunna genomföras. Äro de formulerade på samma sätt, som Malmö Br. O., så behöfves ej detta, utan är det nog, att signalen eller meddelandet *afgifvits* till stationen, för att gärningsmannen skall hafva hemfallit åt straff. Det är sålunda af vikt, att Br. O. erhålla omsorgsfull redaktion på denna punkt, om bestämmelsen öfverhufvudtaget bör införas i Br. O. (Därom se nedan).

Straffpåföljden blifver i nu antaget fall böter, minimum en, maximum etthundra kronor. Se Br. St. § 2, mom. 3. Eventuellt inträder jämlikt Str. L. 2 kap., 10—11 §§, sådana dessa lagrum lyda enligt Lag af den 16 maj 1884 (Sv. Förf.-Saml. n:r 21) fängelse i högst 13 dagar.

- b) Jämlikt Str. L. 11 kap., 15 §, hvarvid enahanda straffpåföljd, som under a) nu angifvits, komma att inträda.

Det *kan* sättas i fråga, om, jämlikt Br. St. § 15, mom. 2, jämförd med K. Res. 13 juli 1877 (Se Tenow: Handbok i Byggnads- och Ordningsmål sid. 6), det

icke är formellt riktigast att yrka ansvar jämlikt b). Detta hänger på det närmaste samman med bestämmelsernas intagande i Br. O. eller ej. Enligt nyss anförda K. Res. af 13 juli 1877 vill det synas, som borde bestämmelse *ej* intagas i Br. O., enär ämne, som hemfaller under allmän lag, ej bör i Br. O. inrymmas. Jämför ock ordalydelsen af Br. St. § 15, mom. 2. Såsom bevis för riktigheten af detta resonnement må anföras, att *i flere städers Br. O. inga dylika bestämmelser finnas inrymda*. Se t. ex. en så modern och relativt ung Br. O. som Hernösand af år 1908. Jämför härmed motionärens påstående och hvad jag därom tidigare yttrat!

2. I detta fall kommer det under 1 anförda momentet a) att bortfalla. (Se Br. St. § 2, mom. 2 jämfördt med K. Br. 13 maj 1887, jämfördt med K. M:ts Utslag den 7 december 1898 (plenimål) samt med K. M:ts Utslag den 27 oktober 1908 m. fl.) och ansvar kan endast yrkas enligt i I: 1 b) här ofvan angifna lagrum. Skillnaden blifver sålunda endast af formell natur, då straffen äro lika.
3. Förhållandet blifver lika med det under I: 2 här ofvan anförda.
4. Förhållandet blifver lika med det under I: 1 här ofvan anförda.

Under hvilken af de under I anförda formerna den falska alarmeringen af brandkåren skett, kan straffet afsevärdt skärpas, om brandchefen kan visa, att genom den falska larmsignalens afgifvande (alltså äfven om icke brandkåren uttrycker) *direkta* utgifter för staden eller samhället uppstått t. ex. genom betalning för hästlega, arvode, timpenning eller liknande. Är så fallet, bör genom vederbörande (stadens ombudsman, drätselkammaren, brandstyrelsen, brandchefen beroende på härom förefintliga stadganden i lokal-förordningarne) vid domstolen framställas ersättningskraf, hvilka anspråk liksom andra af liknande slag behandlas jämlikt utskökningslagens föreskrifter.

II. Falsk alarmering af brandkåren genom bud.

I dylikt fall torde ansvarsyrkandet framställas efter enahanda principer som dem, hvilka anfördes under I: 1 a) och b) hvarjämte ersättningskraf, såsom under I nyss anfördes jämväl böra framställas. Hvad angår ansvarsyrkande enligt I: 1 b), se hvad därom ofvan anfördes.

III. Falsk alarmering af brandkåren pr brandtelegraf.

Denna grupp är den, som erbjuder de flesta kombinationerna och variationerna samt följaktligen ock de största svårigheterna. Sakläget och grundlaget för en rättslig aktion kommer nämligen att blifva beroende på

1. det brandtelegrafsystem, som användes;
2. brandskåpets utstyrelse:
 - a) brandskåp med glasruta;
 - b) » » metallörr utan plombering;
 - c) » » » med » »
3. det sätt, på hvilket brandskåpet blifvit använt vid den falska larmsignalens afgifvande. En mängd variationer kunna tänkas och hafva förekommit. Några exempel kunna anföras:
 - a) glaset har icke varit ordentligt fastskruvad i dörren, utan ett spelrum så stort har funnits, att man, genom att trycka på glaset och föra detta mot knappen, kunnat utlösa urverket. (Lär hafva inträffat i en stad i södra Sverige);
 - b) en f. d. brandsoldat, i besittning af en brandskåpsnyckel, öppnade skåpet och alarmerade; stängde därefter skåpet igen och aflägsnade sig;

- c) en brandsoldat, som blifvit ådömd en straffvakt som telegrafpost, åstadkom genom manipulationer med å stationen uppsatt öfnings- och undervisningsbrandskåp falsk alarmering af brandkåren till ett af de längst ut i stadens ytterkanter belägna brandskåpen;
- d) gärningsmannen krossar glasrutan och afgifver larmsignalen;
- e) gärningsmannen öppnar den oplomberade metall-dörren och afgifver larmsignalen;
- f) gärningsmannen bryter plomberingen, öppnar brandskåpsdörren och afgifver larmsignalen;
- g) gärningsmannen öppnar med nyckel skåpet och afgifver, utan att begagna sig af tryckknappen, falsk larmsignal ungefär på samma sätt som vid profning af brandskåp;
- h) gärningsmannen använder vid larmsignalens afgifvande något föremål t. ex. en käpp, en sten eller liknande; krossar därmed glasrutan och åstadkommer samtidigt därmed dels larmsignal, dels ock åverkan på själfva brandskåpet.

Flera fall kunna ju tänkas. De anförda exemplen må vara nog för att angifva olika tillvägagångssätt och för att visa, att olika lagrum måste användas, då ju icke i alla fall »åverkan» skett.

4. om brandskåpet, som användts för afgifvande af den falska larmsignalen, är beläget:

- a) inom planlagdt område;
- b) inom samhälle utom planlagdt område;
- c) » » » » » »

men hvarest genom särskildt K. Br. förklarats, att Br. St. är tillämplig;

5. om genom den falska larmsignalen

- a) utryckning skett (se t. ex. Br. O. för Sundsvall m. fl.)
- b) ingen utryckning skett på grund af omständigheter, som voro af gärningsmannens vilja oberoende: (brottet fullbordadt, men den åsyftade verkan uteblef). Se t. ex. Br. O. för Malmö m. fl.

Klart är, att genom kombinationer af dessa grupper underafdelningar och deras olika moment, en hel mängd olika fall, som kräfva olika ansvarsyrkanden, kunna uppstå.

I vanliga fall torde, såsom vid Svenska Brandchefsföreningens årsmöte 1913 särskildt brandchefernas i Göteborg och Borås uttalanden samt motionärens förslagsskrivelse till K. M:t framvisa, ansvar *i alla dessa fall* yrkas enligt Str.-L. 19 kap., 13 och 14 §§, sådana dessa lagrum lyda enligt Lag den 29. juni 1900 och 4. juli 1910 jämförda med Fridlysningsstadgan af 18. januari 1855 samt K. K. den 6. augusti 1881 samt slutligen med det K. Br., hvilket tillämpas på anläggningen i fråga.

Då blifver spörsmålet, såsom ofvan antydde, att afgöra, om dessa §§ under alla förhållanden äro tillämpliga. Svaret torde i en hel del fall komma att blifva nej! I de under III: 3 a), b), c), e) g) uppräknade fallen har ju ingen som helst åverkan skett å skåpet vid afgifvandet af den falska larmsignalen. Af detta skäl torde alltså ansvar för »skada» icke kunna jämlikt Str.-L. 19 kap., 13 och 14 §§ yrkas.

Om däremot »sådan åtgärd, hvarigenom begagnande hindras eller störes», blifvit genom den falska larmsignalen vidtagen, det kommer att bero på de under III: 1 och 2 anförda förhållandena.

I de flesta samhällen användas brandskåp af sådan konstruktion, att, sedan urverket i dylikt blifvit igångsatt och en signal blifvit afgifven, ny larmsignal icke kan från skåpet gifvas, förrän mekanismen blifvit uppdragen. Om nu någon af okynne alarmerat brand-

kåren från ett dylikt skåp, så kan detsamma ju ej användas af någon, som vill signalera eldfara, förrän verket blifvit af brandkåren uppdraget. I samhälle, som använder dylika brandskåp (och dit höra de flesta i vårt land), har alltså genom den falska signalen »åtgärd vidtagits, hvarigenom telegrafering hindras».

I en del andra städer (t. ex. Norrköping) kunna från samma brandskåp utan mellanliggande uppdragning två larmsignaler afgifvas. Om gärningsman falskligen afgifver endast en larmsignal, så har ju däri-genom icke »åtgärd vidtagits, hvarigenom telegrafering hindras eller störes». Först om gärningsman, med kännedom om nu skildrade sakförhållande, afgifver två larmsignaler från skåpet, så att dettas urverk fullständigt löper ned och icke kan användas för afgifvande af ny larmsignal; förrän det blifvit uppdraget, så har ju »åtgärd vidtagits, hvarigenom telegrafering hindras».

Det vill synas, som om Str.-L. 19: 13 och 14 för första och sista fallet skulle kunna vara användbara. I mellersta fallet torde endast Str.-L. 11: 15 event. Br. O. straffbestämmelser kunna tillämpas, så framt icke glasrutans krossande skulle kunna göra, att fallet bedömdes enligt 19: 13 och 14 eller 19: 20.

Gentemot dessa åsikter torde med visst fog kunna invändas: Om under tiden mellan den falska larmsignalens afgifvande och brandkårens inträffande på platsen en person kommer till samma brandskåp, som nyss blifvit användt, och där vill afgifva larmsignal för verklig eldfara, så torde denna person visserligen vara förhindrad att afgifva larmsignal genom det redan använda, nedgångna brandskåpet, men å andra sidan har ju personen direkt nytta af den falska larmsignalen, då brandkåren ju är på väg till just det brandskåpet. Under sådant förhållande torde kunna ifrågasättas, om hela resonnementet är hållbart och Str.-L. 19: 13 och 14 kunna anses vara de rätta §§ för att dana det rättsliga underlaget för ett åtal.

Låt oss nu antaga det under III: 3 b) förutsatta fallet. Verkan af alarmeringen blifver, bl. a., att den stång, på hvilken brandskåpets tryckknapp sitter, blifver bockad, verket hänger upp sig, hela serien blifver satt till jord. Vill det sig riktigt bra, blifver hela centralapparaten med till densamma ingående serier obrukbar.

Har samhället nu sin brandtelegraf ordnad efter Kapten Hellgrens förbättrade L. M. E:s-system, så är ju felet snart afhjälpt genom att vexla arbetssätt för systemet. Tydligt kommer då att föreligga det förhållande, som Str.-L. 19: 13 omförmäler: »Var skadan ringa . . . må till böter dömas».

Har däremot samhället L. M. E:s vanliga system, så kan ju hända, att hela samhällets brandtelegraf blifver försatt ur funktion. Då kan skadan ej längre rubriceras som »ringa», ty det kan taga afsevärd tid, innan telegrafnätet blifver i brukbart skick igen och ännu längre tid kanske, innan skåpet i fråga blir användbart. Och under tiden är samhället eller åtminstone en viss del däraf utan brandtelegraf eller, som lagen uttrycker det, »hinder för telegrafering, för staden eller stadsdelen har uppstått». Tydligt borde ju då straffet blifva strängare.

Och på samma sätt om genom den falska larmsignalens afgifvande skada annorledes uppstått på brandskåpet eller någon dess beståndsdel, så att skåpets vidare användning först efter reparation är möjlig. Då blifver naturligtvis Str.-L. 19: 13 och 14 att tillämpa och svårligen torde en dylik skada kunna betecknas såsom så ringa, att endast till böter för förseelsen kan dömas.

Men detta resonnement skulle åter leda till den absurditeten, att ju bättre samhällets brandtelegraf vore i tekniskt afseende, dess lindrigare skulle straffet för missbruk af densamma blifva. Hvilka praktiska konsekvenser detta skulle medföra, behöfver väl knappast mer än antydvas.

Å andra sidan är klart, att en hel del tekniska detaljer, om hvilka domaren ej har någon kännedom, då han ju icke är expert på brandtelegrafteknik, skola utöfva ett viktigt inflytande på målets handläggning och afdömande. Har någon brandchef i något mål, hvarom nu fråga är, framhållit de tekniska detaljer och egendomligheter, som skilja en brandtelegraf från en hotellringledning eller en vanlig telegraf, eller eljest vidtagit åtgärder för att just på denna punkt skaffa rätten och allmänne åklagaren upplysning i dessa ting? Om så är fallet, vore det af intresse att få här i T. f. B:s spalter höra resultatet.

Af det anförda vill sålunda synas, som om de fall, då Str.-L. 19: 13 och 14 skulle kunna blifva tillämpliga för falsk alarmering af brandkåren äro ytterst få. Paragraferna torde ej heller vara afsedda för detta ändamål, utan fastmer för att skydda i dem afhandlade inrättningar mot åverkan. Och detta ändamål fylla de nog också.

Str.-L. 19: 15 torde ej vara egnad att dana det rättsliga grundlaget till ett åtal för falsk alarmering af brandkåren pr brandtelegraf, då man väl knappast torde kunna beteckna brandskåpet såsom »märke, som till afvärjande af fara satt är», i den mening, lagstiftaren afsett och därtill kommer ju, såsom ofvan visats, att en falsk larmsignal icke alltid är förenad med åverkan.

Str.-L. 19: 20, särskildt den senare delen, torde under vissa förhållanden kunna användas såsom rättsligt underlag för ett åtal för falsk alarmering af brandkåren pr brandtelegraf. Detta beroende förnämligast på brandskåpets konstruktion (glasruta). Vidare förutsättes, att åtalet väckes på i §:s andra stycke stadgad sätt.

Då i öfversikten Str.-L. 4 kap., 1—3 §§ såsom berörande ämnet blifvit uppsatta, så har detta skett med tanke på det sakförhållande, att i vissa fall alarmeringen innefattar tvänne handlingar:

- a) krossandet af glasrutan, brytandet af en plombering eller liknande;
- b) igångsättandet af mekanismen och att sålunda under vissa förhållanden den ena handlingen skulle kunna såsom egentligen fallande under annan straffpåföljd enligt annat lagrum betraktas såsom försvärande omständighet till den andra.

Invändningen, att glaset eller plomben äro värdelösa, kan man ej godtaga. Ty för det första har inte samhället hvarken glaset eller plomben gratis, ej heller arbetskraften för deras apterande, anpassande, insättande. För det andra är det ej inköpsvärdet eller salupriset, som är afgörande för värderingen, utan fastmer den nytta och det ändamål, för hvilket de anbringas å brandskåpet, som betinga deras värde.

Huru nu än den falska larmsignalen pr brandtelegraf afgifves och hurudana de förhållanden, som därvid kunna utöfva inflytande, än må vara, straffet kan här, liksom i de under I och II anförda fallen kännbart för gärningsmannen skärpas, om å honom yrkas ersättningskraft för stadens hafda direkta utgifter på grund af förseelsen.

I ett par fall, hvilka, om jag ej missminner mig, timade i Kalmar och Södertelje, blefvo gärningsmän för falsk alarmering af brandkåren pr brandtelegraf dömda till böter till mellan 300—400 kronor. Då väl

sällan händer, att böterna betalas, blifver ju följden den, som i Str.-L. 2 kap., 10—12 §§, sådana dessa lagrum lyda enligt Lag af 16 maj 1884, omförmäles. Straffet kan sålunda jämlikt Str.-L. 2 kap., 11 § komma att maximum uppgå till 2 månaders fängelse. Det vore intressant att erfara, enligt hvilka §§ ansvarsyrkandena i de omtalade fallen framställdes.

Af det, som anförts särskildt rörande tillämpningen af Str.-L. 19: 13 och 14 event. 19: 20 senare delen, vill det synas, som om man, innan några prejudikat fallit, som visa, att dessa lagrum äro oanvändbara för att i därunder fallande förhållanden skydda mot falsk alarmering af brandkåren pr brandtelegraf, förr kan ej heller hos K. M:t påstås, att lagen på denna punkt är ineffektiv.

Att straffet för falsk alarmering af brandkåren, på sätt här ofvan i I och II angifvits, och såsem af utredningen rörande III, i vissa afseenden framgår, icke kan allvarligare bestraffas än med böter till högst 100, subsidiärt 13 dagars fängelse, måste, såsom motionären till Svenska Brandchefsföreningen framhåller, betecknas såsom synnerligen otillfredsställande. Lagen är på denna punkt starkt i behof af ändring till det strängare, detta på grund af den otillfredsställande säkerhet, som alstras för samhället och dess invånare genom en falsk larmsignal.

Ännu torde man ej våga påstå detsamma om lagen rörande falsk alarmering af brandkåren i en del under III anförda fall. Skulle emellertid K. M:t i utslag visa sig följa samma praxis som underrätterna hittills gjort, så gäller om dessa lagrum detsamma: de böra, såsom ineffektiva, betydligt skärpas.

Motionären har i sin förslagsskrifvelse till Konungen påstått, att »den utländska lagstiftningen i ämnet på ett mycket kraftigare sätt sökt afvärja ifrågavarande missbruk».

I denna del af min framställning vill jag utveckla den engelska, tyska och danska lagstiftningen på området samt anförda hufvuddragen af dess tolkning, användning i praktiken samt prejudikat, där sådana finnas.

England.

Lag. False Alarms of Fire Act, 1895, 58 and 59 Vic., C. 28:

Any person know lingly giving or causing to be given a false alarm of fire to the fire brigade of any town or parish outside the metropolitan area, or to any officer thereof, whether by means of a street fire alarm, statement, message, or otherwise, shall be liable to a penalty not exceeding £ 20, d. v. s.: Hvar som med vett och vilja afgifver eller förorsakar afgifvandet af falsk larmsignal till brandkår i stad eller samhälle utom hufvudstadens staket, eller till någon af brandkårens officerare, vare sig genom allmänt brandskåp, rapport, bud eller annorledes, vare förfallen till böter icke öfverstigande 20 pund sterling, d. v. s. 360 kronor.

Af en dom, som föll i West London Police Court den 10 december 1912, för hvilken jag nedan skall redogöra, framgår, att, i saknad af tillgångar, straffet förvandlas till fängelse i högst 2 månader.

Enligt vår Str.-L. 19 kap. 13 och 14 §§ event. 19: 20 jämförda med Str.-L. 2 kap. 10—11 §§ kan man i vissa fall döma till 570 kronors böter subsidiärt 2 månaders fängelse: alltså *strängare* än engelsk lag med hänsyn till bötesbeloppets storlek.

Praxis.

Fall 1. Dublin Corporation Fire Brigade's 5. Annual report 1912:

2 personer blefvo vid olika tillfällen ertappade för falsk alarmering af brandkåren och dömda till 40 sh. (36 kronors) böter subsidiärt 1 månads fängelse.

Fall 2. West London Police Court den 10 december 1912:

En 27-årig suffragett, som falskligen alarmerat brandkåren, dömdes till 20 p. st. böter, hvilka förvandlades till 2 månaders fängelse, då hon saknade medel till böternas betalande.

Fall 3. Glasgow den 4 juli 1913.

Gärningsmannen dömdes af The Bench at the Southern Police Court of the City till 5 p. st. böter subsidiärt 30 dagars fängelse.

Fall 4. Under tiden slutet af april—slutet af juni månader 1813 verserade 8 olika fall vid olika domstolar i London. Straffen varierade mellan 10—20—22—40 sh. (9—36 kronors) böter.

Min sagesman uttalar sig om dessa åtta domar på följande sätt:

»Det tyckes tydligen härska en anmärkningsvärd (glorious) osäkerhet med hänsyn till det straff, som bör ådömas för att antingen krossa glasrutan i ett brandskåp eller alarmera brandkåren falskt inom vår hufvudstad. Den, som gjort denna selsättning till sport, kan tillbringa några intressanta timmar med att spekulera öfver det eventuella straffets storlek för dådet.»

Fall 5. Greenwich Police Court den 5 maj 1913:

För sjätte resan falsk alarmering af brandkåren samt för åverkan å ett allmänt brandskåp dömdes J. B. till tre månaders fängelse.

Af denna utveckling framgår, att engelsk lag ej är stort strängare, än hvad vår egen är, åtminstone i en hel del fall, samt att de engelska domstolarne tyckas vara fallna för att t. o. m. döma mildare än de svenska.

Tyskland.

Lag.

Str.-L. § 303. Hvar som oafsiktligt och rättsvidrigt skadar annans egendom eller förstörer den, straffes med böter intill 1,000 mark eller med fängelse i högst två år.

Försök är straffbart.

Brott som i denna § sagdt är, må endast åtalas af målsägande.

Har brottet skett mot anhörig, må åtalet återkallas.

Jämför med denna § vår svenska Str.-L. 19 kap. 20 §, som i vissa fall dömer till straffarbete i högst två år! Alltså betydligt strängare!

Str.-L. § 304. Hvar som afsiktligt och rättsvidrigt skadar eller förstörer föremål tillhörande ett i staten bestående religionssamfund, eller saker, som användas vid gudstjänst, eller grafvårdar; offentliga minnesmärken, konst, vetenskapliga eller industriella föremål, hvilka finnas förvarade i offentliga samlingar, eller hvilka offentligen äro uppställda, eller föremål, hvilka tjäna till allmän nytta eller försköning af offentliga vägar, platser eller anläggningar; straffes med fängelse i högst tre år eller med böter till högst 1,500 mark.

Med fängelsestraffet kan förlust af medborgerligt förtroende följa.

Jämför med denna § vår svenska Str.-L. 19 kap. 15 §, där straffet kan blifva straffarbete i högst två år. Alltså äfven här betydligt strängare än den tyska lagen.

Str.-L. § 360 mom 11. Med böter till högst 150 mark eller med s. k. »Haft» (lindrigare fängelse än »Gefängnis») straffes hvar som gör otillbörligt oljud eller öfvar groft ofog.

Jämför nu med denna § vår svenska Str.-L. 11 kap. 15 §. Skillnaden blifver 50 mark till favör för den tyska lagen, hvilket dock uppväges därigenom, att hos oss inträder subsidiärt 13 dagars fängelse mot det tyska »Haft». Således kan ej heller denna § sägas »på ett mycket kraftigare sätt hafva sökt att afvärja» falsk alarmering af brandkåren, än hvad vår svenska lag gör.

Str.-L. § 317. Med fängelse från och med en månad till och med tre år straffes hvar, som . . . afsigtligt förhindrar eller störer driften af en för offentligt ändamål afsedd telegrafanläggning . . . så att . . . delar eller tillbehör till densamma skadas eller förändrar något på dessa anordningar.

Man jämföre härmed vår svenska Str.-L. 19 kap. 13 och 14 §§, enligt hvilka kan till straffarbete i högst två år dömas. Alltså betydligt strängare än den tyska strafflagen:

Till gengäld är den tyska Str.-L. strängare beträffande nedre gränsen för straffet, ty då enligt den svenska Str.-L. 19: 13 och 14 förseelsen kan sonas med böter, är detta enligt den tyska Str.-L. § 317 en omöjlighet, i det att brottet där är urbotat.

Tolkning.

Då krossandet af glasrutan i brandskåpet, event. brytandet af plombering, anses såsom skadegörelse å föremål, som tjäna allmännyttigt ändamål, så användes § 304 nästan alltid som utgångspunkt för ansvaryrkandet.

Själlfva alarmeringen af brandkåren genom brandskåpet bestraffas af domstolarne i allmänhet enligt § 360 mom. 11 för groft ofog.

Häraf blifver följd, att, då strafflagen, för krossande af glasskifvan i brandskåpet, stadgar straff med fängelse i högst tre år eller böter till högst 1,500 mark, så kan själlfva alarmeringen icke straffas med högre straff än »Haft» eller 150 marks böter.

Häraf följer åter, att, vid sammanträffande af dessa båda brott, det i och för sig mera obetydliga, nämligen åverkan kommer att betinga till hufvudsaklig del straffets art och höjd.

Det skulle ju gifvetvis mera motsvara vår rättsuppfattning, om den okynliga alarmeringen genom brandskåpet och det därigenom förorsakade okynnesbesvärandet af brandkåren och den fara för staden, som inträder genom det under tiden för utryckningen för den falska larmsignalen minskade brandskyddet för staden, blefve strängare bestraffadt än krossandet af den lilla glasskifvan.

Till fängelsestraff dömes nästan endast, om försvärande omständigheter, särskildt föregående bestraffningar föreligga. Till och med straffet »Haft» ådömes endast i dessa fall. (Jämför motionärens yttranden i Svenska Brandchefsföreningens Protokoll 1913 sid. 12: »iterering»).

Det vore i hög grad önskligt, att möjligheten, att straffa en falsk alarmering med böter, undanröjdes och endast fängelsestraff borde anses tillräckligt för att sona ett dylikt tilltag. Men dessvärre finnas alltjämt domare, hvilka icke kunna inse de faror för den all-

männas säkerheten, hvilka uppstå genom en dylik falsk alarmering af brandkåren, hvarför de mena ett lindrigt bötesstraff vara effektivt nog mot förseelsen i fråga.

Om söndersläendet af glasskifvan i brandskåpet och mekanismens i detsamma igångsättande af domstolen skulle kunna erkännas såsom »afsiktligt förhindrande eller hotande af driften i en till offentligt ändamål tjänande telegrafanläggning», så skulle jämlikt § 317 Str.-L. frihetsstraff blifva följderna och brottet vore urbota.

Om nu förutsättningarna för tillämpning af § 317 faktiskt komma att föreligga, kommer att bero på själfva handlingen och de lokala förhållandena. I vissa fall kunna emellertid angående dessa tvifvel komma att uppstå. I flera städer löpa brandskåpens urverk ned, då de sättas i verksamhet. Om nu någon af okynne igångsatt urverket i ett brandskåp, så kan ju skåpet icke användas af någon, som verkligen vill signalera eldfara, förr än urverket blifvit af brandkåren på nytt uppdraget. I sådana städer har alltså genom okynnesalarmeringen »afsiktligt och rättsvidrigt» anläggningens drift hindrats. Det vill sålunda synas, som vore § 317 just i dessa fall tillämplig samt att sålunda en strängare bestraffning än genom § 304 skulle kunna ådömas.

Men ett synnerligen viktigt förhållande talar dock emot användningen af § 317, ty det heter nämligen där, att hindret i driften måste hafva uppstått därigenom »att . . . delar eller tillbehör till anläggningen skadas eller att förändringar å dem vidtagits» (Jämför skillnader och likheter mellan tyska lagens § 317 och svenska lagens 19 kap. 13 §). Alltså skulle nödvändigtvis brandtelegrafanläggningen eller det enda här i fråga kommande brandskåpet bilda åverkans omedelbara angreppsobjekt. Men detta är ju faktiskt icke förhållandet, om gärningsmannen sönderslår glasrutan och, på sätt bruksanvisningen omtalar, afgifver larmsignalen, utan att på annat sätt skada brandskåpet. Ty han försätter därvid icke genom »åverkan eller förändring» anläggningen ur drift, utan gör sig endast skyldig till ett rättsvidrigt, men med bruksanvisningen öfverensstämmande, bruk af densamma. Att han därvid först sönderslår glasrutan, faller utom saken. Ty äfven genom enbart denna handling försattes ju ej skåpet ur drift.

(Man jämföre med detta resonnement hvad jag tidigare anfört rörande denna sak på tal om ansvarsyrkande enligt vår Str.-L. 19 kap. 13 och 14 §§!)

Annorlunda kommer ju fallet att blifva gestaltadt, om gärningsmannen icke blott afgifver falsk larmsignal, utan äfven genom slag, stöt, tryck, rifvande o. s. v. skadar brandskåpet så, att det, innan det vidare kan användas, icke blott måste uppdragas, utan ock repareras. Då inträder straffpåföljd, som i Str.-L. § 317 skills och annat lagrum blifver ej användbart.

Ett ansvarsyrkande enligt Str.-L. § 317 kan sålunda endast under vissa få, alldeles särskilda förhållanden genomföras. Återstå alltså Str.-L. §§ 360, 303 och 304.

En falsk alarmering pr telefon kan enligt tysk lag *endast* straffas enligt § 360 mom. 11 d. v. s. med böter till högst 150 mark eller med »Haft».

Praxis.

Prejudikat i mål, hvarom nu fråga är, finnas ej. Dock hänvisas till ett uttalande i högsta instans (Reichsgericht), att ansvar borde yrkas jämlikt § 303. (Jämför hvad jag på tal om Str.-L. 19 kap. 20 § anfört!) Vidare kan ock hänvisas till en dom i Bremerhaven den 9 juni 1913, genom hvilken en trädgårdsmästare

för 3:dje resan falsk alarmering af brandkåren dömdes till 3 månaders fängelse och hans besvär öfver denna dom lämnades utan afseende. Dessvärre framgå ej af de mig till förfogande stående handlingarna, enligt hvilka lagrum ansvarsyrkandet framställdes och domen afkunnades.

Slutligen kan såsom särskildt beaktansvärdt hänvisas till en från bayerska justitieministeriet i början af 1912 utfärdad cirkulärskrifvelse, n:r 50180, tillkommen på hemställen af Bayerische Landes-Feuerwehr-Ausschuss, af följande innehåll:

»Allmänne åklagare och eljest förordnade åklagare anbefallas, att i fall, där gärningsman för falsk alarmering af brandkåren ertappas, söka åstadkomma kännbar bestraffning.»

Verkan af skrifvelsen var påtaglig. Kort efter densammans utfärdande dömdes i februari 1912 i Regensburg en arbetare till ett års fängelse för falsk alarmering af brandkåren.

I en med ledning af uppgifter i fackpressen af mig upprättad statistik omfattande c:a 80 fall, företrädesvis från åren 1911—1913, synes, att straffen varierat från 2—10—12 marks böter (3 fall i Stettin 1911) till 1,000 marks böter subsidiärt 6 veckors fängelse, hvilket straff ådömdes »en ansedd köpman» i en nordtysk stad, för falsk alarmering nattetid af brandkåren. En af de strängaste domarna föll i april 1913 i Aachen, där en handelsresande för 8:e resan sönderslagning af rutan i brandskåpet och 4:de resan falsk alarmering af brandkåren dömdes till 9 månaders fängelse och 3 månaders »Haft».

Bland andra mera anmärkningsvärda fall må anföras en dom i Berlin 1912: en arbetare, som varit för 1:sta resan falsk alarmering af brandkåren dömd till 3 månaders fängelse blef för 2:dra resan dömd till samma straff, trots åklagarens yrkande om 1 års fängelse.

En underofficer vid 70 Inf. Reg. dömdes den 14 september 1911 i Saarbrücken till 3 veckors fängelse för falsk alarmering af brandkåren. Allmänne åklagaren yrkade 3 månaders fängelse och degradering.

Slutligen kan förtjäna att anföras, att under 1913 en arbetare i Dresden för itererad falsk alarmering af brandkåren bestraffades med 3 månaders fängelse. Han ertappades genom polishund.

I alla de nu anförda fallen har alarmering skett pr brandtelegraf och har brandskåpet varit försedt med glasruta. I intet fall har annan skada skett än den krossade glasrutan. Ansvarsyrkandena hafva icke framställts enligt § 317 utan enligt § 304.

Några från juridiskt håll framställda sunpunkter rörande behandling af mål af den art, hvarom nu fråga är, finnas framställda i Deutsche Juristen-Zeitung 1913, häfte 21, och aftrycktes efter denna i både Feuerpolizei och Archiv für Feuerschutz, Rettungs- und Feuerlöschwesen. Synpunkterna rönt emellertid liflig gensaga från brandtekniskt håll. Brandchefen i Lübeck, Baurat Deditius, och brandchefen i Leipzig, Juris Doktor Reddemann, bemötte dem i Archiv für Feuerschutz n:r 23, 1913, sid. 392 ff. (Se nedan!) och ordföranden för schlesiska provinsialförbundet i samma tidskrift n:r 24, 1913, sid. 405.

Danmark.

Lag och praxis.

Några lagbestämmelser, som direkt taga sikte på falsk alarmering af brandkåren, finnas icke i Danmark. Ej heller finnes någon absolut fast praxis rörande denna sak. I Brandlovens §§ eller, som den officiellt heter, Lov af den 21:de Marts 1873 om Brandvæsenet

Sammanfattning.

i Köbstäderna med Undtagelse af Köbenhavn, finnes ingen som helst bestämmelse, som ens är användbar som utgångspunkt för en rättslig aktion mot gärningsman för falsk alarmering af brandkåren. Visserligen talar Lovens § 35 om, huru öfverträdelse af densamma straffas, nämligen med böter till högst 200 kronor subsidiärt enkelt fängelse i högst 2 månader. Men då föreskrift, om huru falskt alarm skall behandlas, saknas i lagen, har ju § ingen användning på mål af den art, hvarom nu är fråga.

Tendensen tyckes vara att använda Strafflovens 30 kap., 294 och 295 §§ och i Köpenhamn hänvisas dylika mål alltid till behandling efter strafflagen, d. v. s. som brottmål.

Str.-L. 36 kap. 294 §: Hvar, som afsiktligt borttager, förstörer eller skadar offentliga minnesmärken eller föremål, som äro afsedda till allmännyttigt ändamål såsom plantering, inhägnad, lyktor till gators och vägars belysning, vägvisare eller milstolpe; straffas med böter eller fängelse.

Str.-L. 30 kap. 295 §: Hvar, som afsiktligt antingen skadar en elektrisk telegraf eller de till densamma hörande apparater eller för öfrigt företager någon handling, hvarvid telegrafledningen afbrytes eller störes, eller apparaternas användning förhindras; straffes med fängelse eller under förmildrande omständigheter med böter, dock icke under 100 kr., försåvidt icke handlingen efter sin beskaffenhet medförer lägre straff.

Sker det af ovarsamhet, användes böter intill 200 kronor eller enkelt fängelse intill en månad; dock kan straffet bortfalla, om gärningsmannen ofördröjligen anmäler det skedda hos närmaste polismyndighet eller hos en af de vid väg- och telegrafväsendet anställde embetsmän eller betjante.

I det nya förslaget till strafflag för Danmark finnes ämnet behandladt i 394 §, hvilken är af följande innehåll:

Den, som genom att skada delar af eller genom att rättsstridigt underlåta att uppfylla eller hindra någon i utöfvandet af honom åliggande tjänsteplikt eller på annat rättsstridigt sätt förvållar, att offentliga eller såsom offentliga godkända inrättningar, hvilka tjäna allmän samfärdsel eller till fylles görande af allmänna behof, sättas ur bruk; straffes med enkelt fängelse eller arbetsfängelse och under försvårande omständigheter med straffarbete intill 6 år, försåvidt icke strängare straff är förfallet på grund af handlingens öfriga beskaffenhet.

Åstadkommes genom sådan handling mindre ingripande rubbning i inrättningens bruk eller endast ett kortvarigt uppehåll i bruket, vare straffet enkelt fängelse eller böter, icke under 100 kronor.

Har det skett af ovarsamhet vare straffet böter eller enkelt fängelse.

Några prejudikat, d. v. s. Hösteretsdomar i dylika mål, finnas ej; dock finnas några kriminalrättsdomar och en »Overrets»-dom.

Där Str.-L. 30 kap. 234—295 §§ ej äro tillämpliga, användas de s. k. politivedtægterne, enligt hvilka förseelsen endast kan med böter beläggas och fängelsestraffet endast subsidiärt inträder.

Af denna framställning torde framgå, att ej heller dansk lag kan sägas på ett betydligt kraftigare sätt än svensk ingripa till förhindrande af falsk alarmering af brandkåren.

Af förra delen af min framställning torde framgå, att man ännu ej — i brist på prejudikat i mål, hvarom fråga är — torde kunna generellt påstå, att svensk lag är ineffektiv till förhindrande af falsk alarmering af brandkåren.

Af senare delen af min framställning torde framgå, att man ej heller generellt kan påstå, att utländsk lag erbjuder kraftigare skydd mot falsk alarmering af brandkåren än svensk lag. Det enda, som otvetydigt framgår af ett studium på området, är, att särskildt de tyska domstolarna äro benägna att på ett eftertryckligt sätt näpsa dessa gärningsmän, och att på framställning af brandväsendets representanter i en tysk stat förbättrade förhållanden inträdt genom statsmaktes ingripande äfven utan lagändring.

Af dessa förhållanden torde, bland annat, följa, att, såsom jag redan i början af min framställning anförde, man icke kan tillråda Svenska Brandchefsföreningen att med påståenden sådana som dem, hvilka framställts i motionärens förslagsskrifvelse, hos K. M:t göra framställning om lagändring.

Fastmer skulle jag anse, att man bör afvakta prejudikat i den riktning, jag i framställningen antydtt särskildt för att få utrönt användbarheten af Str.-L. 10 kap., 13 och 14 §§ samt samma kapitel 20 § i mål rörande denna sak.

Det bör naturligtvis ligga Svenska Brandchefsföreningen varmt om hjärtat att åstadkomma utredning och förbättring af bestående förhållanden på dessa punkter i denna sak. Lämpliga åtgärder i syftet torde vara:

1) att Svenska Brandchefsföreningen genom sin styrelse till medlemmarne af Föreningen riktade en anmodan och uppmaning, att alla efter dato inträffade fall af falsk alarmering af brandkåren, där gärningsmannen blifvit ertappad, snarast möjligt anmäldes till styrelsen, på det att denna må blifva i tillfälle att pröfva, om fallet lämpar sig för behandling och öfverklagande samt fullföljande till högsta instans. Om så skulle befinnas vara fallet, bör styrelsen af Föreningen hafva uppdrag att med råd och dåd biträda brandchefen i samhället, om denne i öfrigt befinnes villig att åtaga sig det därmed förenade arbetet;

2) att Föreningen, därest och så snart prejudikat vunnits och dessa funnits vara mot förväntan, d. v. s. visat, att lagen varit ineffektiv för åstadkommande af det i den allmänna säkerhetens intresse absolut nödvändiga och erforderliga skyddet mot falsk alarmering af brandkåren, må genom sin styrelse söka samarbete med Svenska Brandmannaförbundet för gemensam framställning i ärendet hos K. M:t.

Svenska Brandmannaförbundet har nämligen stora intressen att bevaka för sina medlemmars bästa på området. Jag behöfver endast hänvisa till ett sådant fall, som för någon tid sedan inträffade i Wien: en chaufför, som framförde ett brandkårsfordon till ett brandskåp, från hvilket afgifvits falsk larmsignal, var olycklig nog dels att köra öfver en patrullerande poliskonstapel, så att denne dog af de därvid erhållna skadorna, dels kollidera med ett civilt fordon, för hvilka missöden mannen, förutom 6 månaders fängelse, blef ådömd ersättningskyldighet och miste sin plats. Det bör ju ej vara Förbundet likgiltigt, att, så långt görligt är, skydda sina medlemmar för faror af dylikt slag, hvilka äro förenade med hvarje på falsk alarmering af brandkåren beroende utryckning af densamma.

Från branden i Skultuna. Tillhör beskrifningen i N:o 2.

- 3) I afvaktan på tidens fullbordan bör Svenska Brandchefsföreningens styrelse erhålla i uppdrag att söka samarbete med Svenska Brandmannaförbundet och så åstadkomma en från samtliga Sveriges till dessa sammanslutningar hörande brandkårsmän samfärd hemställen till Sveriges press, att den ville så mycket som möjligt underlåta att i de dagliga tidningarna relatera fall af falsk alarmering af brandkåren, men att den däremot aldrig ville underlåta att framhålla de fall, då gärningsmän blifvit ertappade och dömda till eftertryckligt straff. Jag tviflar icke på, att icke denna åtgärd skulle verka åtskilligt godt.
- 4) Att Svenska Brandchefsföreningens styrelse ville uppmana brandcheferna till att allmänt söka i de fall, där gärningsman ertappas, antingen själfve eller ock genom vederbörande myndighet, söka att efter befogenhet framställa ersättningsyrkanden enligt de synpunkter, jag tidigare framställt. Jag tviflar icke på, att icke äfven denna åtgärd skulle förmå att bidra till minskandet af okynnesalarmeringarna af brandkåren.

Afslutning.

För dem, som vilja studera denna detalj, kan hänvisas till följande litteratur:

Sveriges Rikes Lag, edit. Skarin;
 » » » » Westring;
 » » » » Uppström;

samt de under i framställningen anförda §§ intagna hänvisningarna till Nytt Juridiskt Arkiv.

Af utländsk litteratur finnas särskildt värdefulla framställningar i

Protokollet från Verband Deutscher Berufsfeuerwehren år 1913: Brandmeister Diechmanns i Hamburg föredrag på förbundsdagen samt den därpå följande diskussionen.

Ämnet är vidare behandladt i Feuerpolizei, band XV, n:r 13, 1913, sid. 203 ff., referat öfver samma föredrag.

Vidare i Archiv für Feuerschutz, Rettungs- und Feuerlöschwesen 1913, häftena 4, 6, 21, 23 och 24;
 i Deutsche Juristen Zeitung 1913, n:r 21;
 i Feuerpolizei årg. 1906—1913, afd. Gerichtshof;
 i Manual for the use of Fire Brigades, utgifven af National Fire Brigades' Union, 6 kap. Legal informations sid. 142 ff.;
 i The Fireman, årg. 1912—1913) flere-
 i Fire and Water, årg. 1912—1913) städes.
 Slutligen naturligtvis ock i de tyska och danska strafflagarne. f.

Brandsyne- o. besiktningspraxis.

III.

Hos B. N. i V. anhöll byggherre om tillstånd att å ägande tomt få uppföra ett provisoriskt öppet skjul med rätt att hafva detsamma å tomten kvarstående till den 1 juli 1907. B. N. meddelade det sökta tillståndet.

Den 15 oktober 1908 anmäldes till B. N., att ägaren låtit i skjulet, som fortfarande kvarstode, insätta väggar, dörrar och fönster samt dymedelst förvandlat detsamma till ett magasin.

Med anledning af denna anmälan beslöt B. N. att dels anmäla ägaren till åtal, för det han företagit byggnadsarbete utan B. N:s tillstånd, dels ock förlägga honom att inom en månad efter delgåendet borttaga byggnaden vid viss påföljd.

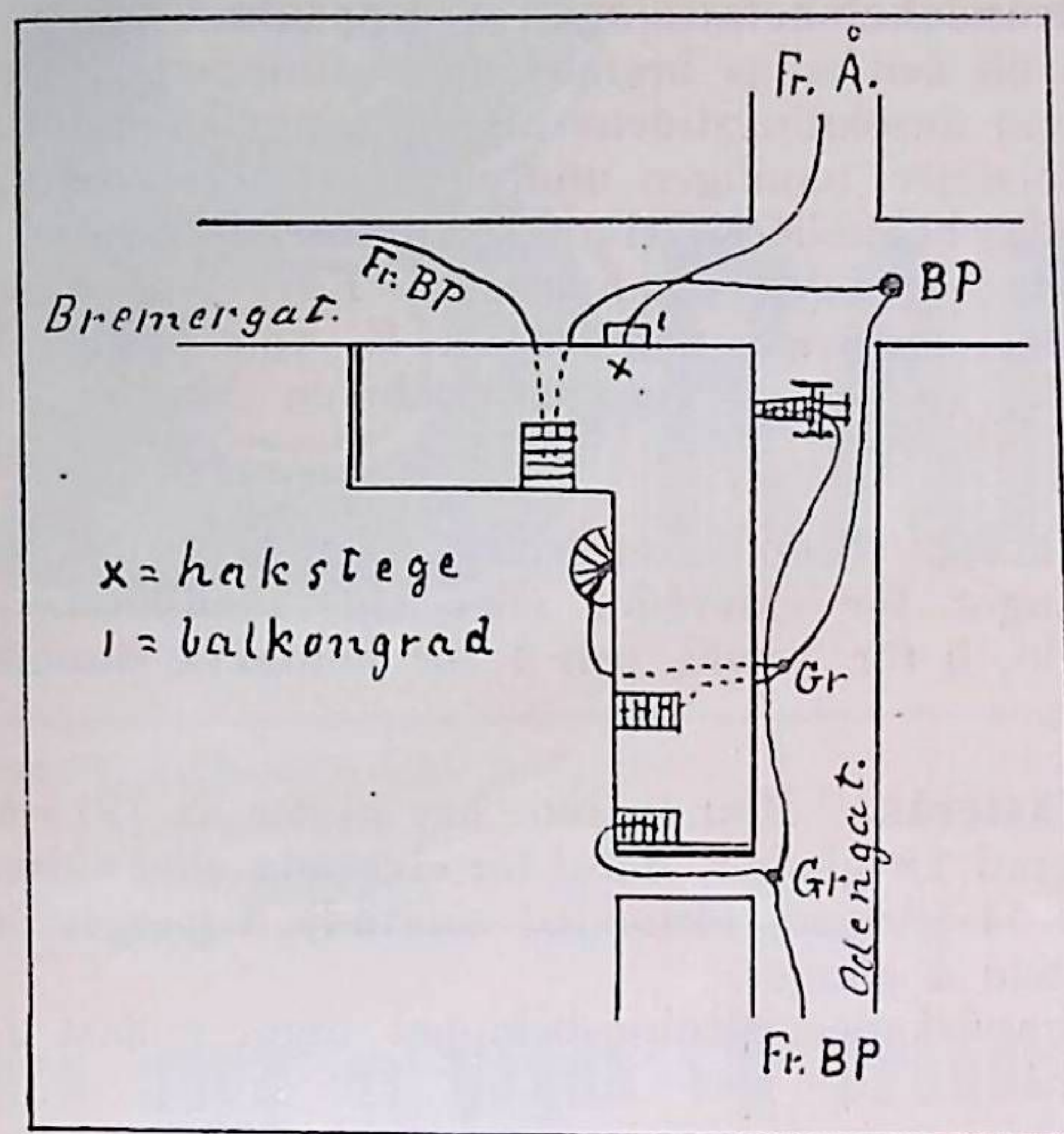
Öfver detta B. N:s beslut anförde ägaren besvär hos K. B. i G. län. Denna myndighet fann genom resolution af den 15 januari 1909 de anförda besvären ej förtjäna afseende.

Ägaren fullföljde besvären. Reg. R. utsl. den 28 september 1909: Reg. R. finner bevären icke förtjäna afseende.

Från branden i Skultuna. Tillhör beskrifningen i N:o 2.

Anmärkningsvärda eldsvådor.

Kalmar. Vindsbrand. Söndagen den 1. mars kl. 1.44 e. m. allarmerades Kalmar brandkår till Bremergatan 11, ett af stadens större boningshus. Elden observerades först af promenerande å angränsande gator och när den slog ut genom vindsvåningens frontespisfönster.

Byggnaden var uppförd i 4 våningar, förutom vindsvåningen, och innehöll 16 bostadslägenheter.

Vinden, byggd som huset i vinkel, var 11 m. bred och sammanlagdt 60 m. lång. Inga skiljemurar uppdelade den i afdelningar, utan var den helt öppen med ett flertal vindskontor och skrubbar, fyllda, som vanligt, med gamla möbler, böcker, kläder m. m. Brandbotten fanns icke, utan utgjordes golfvet af vanligt brädgolf med underliggande trossning af kolstybb. Samtliga dörrar voro af oskyddadt trä af tunna dimensioner. Väggarna till trapphusen voro af trä, putsadt endast utåt trapphusen. Yttertaket var af plåt, med nedre lutningen försedd med frontespisfönster.

Elden hade anlagts af en 6-årig gosse, som tillsammans med en ungefär lika gammal flicka lekt å vinden. När de sett det påtända papperet brinna, hade de, förståndigt nog, begifvit sig ned på gården. Där fortsatte de att leka, och först när lågorna slog ut åt gården, blefvo de rädda och sprungo till sina resp. mammor. Man försökte på telefon allarmera brandkåren, men intet svar. Den å huset gående 100-trådiga telefonkabeln hade redan smält af. Allarmeringen blef därigenom något fördröjd.

Vid brandkårens framkomst frambolmade en tjock rök genom samtliga fönster utåt Odengatan och ett par fönster åt Bremergatan. Vid uppkomsten visade sig äfven att hela vindsdelen åt Bremergatan var antänd.

Inalles uppdrogos, som af skissen framgår, 6 ledningar från brandpost, hvarvid 2 grenrör användes. Hela reservkåren och ångsprutan utkallades. Från ångsprutan, som måst placeras på 450 m. afstånd utlades en ledning, men behöfdes den efter en stunds användning endast såsom säkerhetsledning. Samtliga strålrör voro försedda med afstängningsmunstycken.

Röken förhindrade framträngandet vid alla strållarna, hvarför strålförarna måste inskränka sig till vaktande och afsläckande då och då af elden närmast ingångarna. Det vanliga förfaringssättet med luftgiffning genom plåttakets upphuggande var här lönlöst,

då så godt som hela vinden redan stod i brand, då kåren ej disponerade mer än en mekanisk stege, och då rökutlopp, ehuru otillfredsställande, funnos i frontespisfönstren. Man fick afvakta vindsinredningens hufvudsakliga afbrännande och därefter kunde strålförarnas avancerande börja. Afsläckningen skedde därefter ganska snabbt, hvarvid munstyckets kran öppnades endast delvis, därigenom åstadkommande en släckande och lämplig strilstråle. Kl. 3.30 var man framme öfverallt. Kl. 7 e. m. var vinden ren, och brandkåren hemvände. Vakthållning skedde till följande morgon. Det visade sig, att elden gått öfver största delen af vinden, att takbjälkarna till större delen voro afbrända, att vindsgolfvet på ett par ställen var genombrändt, att väggarna till trapphusen delvis voro kolade, men att det falsade plåttaket kvarhölls på sin plats.

Giffvetvis måste vattenskada beräknas i en byggnad, så beskaffad, som denna. Åtgärder vidtogos därför, så snart sig göra lät för densamma minskande. Strålförarna erhöilo påminnelse om afstängningsmunstyckenas riktiga skötande. Scouter och ynglingar igångsatte vattenskyffling från öfversta våningen under tillsyn af brandkårsbefäl och torfströ utbreddes i såväl 4. som 3. våningarna.

Byggnaden var försäkrad för 202,000 kr., och skadan å densamma har reglerats till 64,000 kr., alltså 31 %, hvari ingår såsom förstörd af eld vindsvåningen med takkonstruktion, inredning, golf och delvis golfbjälkar. Af lösegendomen blef det, som förvarades å vinden förstördt, men för det i våningarna befintliga torde skadorna blifva obetydliga.

Erfarenheterna från denna vindseldsvåda äro inga nya, men ett upprepande af det, som tid efter annan framhållits, torde åter och i detta sammanhang hafva sitt berättigande.

För att undvika den största skadan vid en vindseldsvåda, vattenskadan, är nödvändigt att brandväsendet möter förebyggande hjälp i byggnadssättet. En brandchef kan icke riskera en hel byggnads nedbrännande bara af hänsyn att ej med vatten skada underliggande våningar. Våra grundprinciper »ej vatten utan eld» och »spara på vattnet för underliggande våningar eller föremåls skydd mot vattenskada» kunna icke alltid fullt tillämpas, särskildt när det gäller släckningsarbetets igångsättande vid en redan utbredd eld eller byggnader, där intet gjorts för att häjda vare sig eld eller vatten. Vanligen är man färdig att gifva brandkåren skulden för dessa så ofta återkommande vattenskador. Men går man till grunden, så böra vattenskadorna i regel icke hänföras till släckningen utan till byggnadssättet, och ansvaret härför bör hänföras till våra byggnadsordningar, byggherrar och byggnadsteknici. Se, huru våra vindar få inrättas, se huru de äfven inrättas. Först då elden härjat en vind inser ägaren förlusten af hyresgäster och hyror, först då inser byggnadsmyndigheten faran af vindarnas beskaffenhet, först då kommer klagan, som oftast och orätt går ut öfver släckningsarbetet. Så äfven från dem, som skola betala den direkta förlusten. Ännu har jag ej under en lång tjänstetid hört någon vindseldsvåda omtalas utan ett beklagande af vattenskada, och det är helt naturligt, att vattenskadorna måste kännas både otrefliga och dyrbara. Men därför böra vederbörande själfva också taga erfarenheterna till lärdom och i egen mån söka förebygga dem, och det kan icke ske utan ett för vindarna ordnad byggnadssätt. Uppför man en byggnad på ett i flere afseenden otillfredsställande sätt, eller försäkrar man en dylik byggnad, ja, då har både ägaren och försäkringsgiffvaren tagit konsekven-

serna, och det är för sent att efteråt bortse från de verkliga orsakerna till förlusterna.

Om det ej går att förverkliga förbättringar i de redan befintliga husen, så bör det kunna ske vid nybyggnader. Men man måste börja någon gång. Brandchefens i Stockholm nyligen framkastade förslag om alla öfverflödsföremåls samlande till källarvåningen i stället för till vinden har alldeles gifvet mycket, som talar för sig, när källarvåningen inrättas därefter och byggnadshöjden icke ökas. Till dess vi få andra byggnadslagar beträffande vindförhållandena, så torde dock i såväl byggherrens som försäkringsgifvarens intresse ligga att få nya vindar ordnade så, att vattenskanan i underliggande våningar icke kan blifva stor. Och detta kan förverkligas genom försäkringsbolagen om de förena sig om vissa villkor, och för dessas uppfyllande lämna särskildt billiga premier. Dessa villkor skulle, för att ånyo påpeka förut tid efter annan framhållna förslag, vara följande.

Vinden skall vara försedd med murad brandbotten och denna vara belagd med en tjock, stålslipad cementyta, lagd i lutning mot samlingsaflopp, som utmynna i byggnadens stuprännor. Möjligen bör mellan murning och cementytan inläggas ett ytterligare tätande asfaltlager. Vinden får ej vara helt öppen utan afdelad alltefter byggnadens storlek i flera afdelningar genom öfver yttertakets uppgående brandmurar, hvilka om genomgång erfordras förses med brandsäkra dörrar. Samtliga väggar till trapphusen skola vara murade, och dörrarna mellan vind och trapphus skola vara utförda som brandskyddsörrar. För rökens afledande böra finnas, å själfva vindstaket talrika s. k. brandfönster och å trapphusens yttertak liknande större fönster. Gjordes dessa villkor gällande blott för 1. klassens hus vore redan därmed mycket vunnet, och man hade från försäkringshåll vidtagit en egen åtgärd mot de antal dyrbara vattenskadeförlusterna, som med nuvarande byggnadssätt äro omöjliga att förhindra. R. S.

Uppsala. Den 2. mars kl. 9.3 e. m. alarmerades brandkåren från brandskåpet i hörnet af Storgatan och Östra Smedsgatan. Eld hade uppstått i en lagerbyggnad Östra Smedsgatan 2. Vid brandkårens ankomst slog elden ut genom taket vid husets västra gafvel.

En slangledning drogs upp för trappan, och för att med denna kunna nå eldhärden, belägen å vinden 2 tr. upp, måste en dörr i 2. våningen sprängas. En andra slangledning drogs uppför husets brandstege och en tredje uppför mekaniska stegen upp på taket, hvarå hål höggos för dessa ledningar. På grund af den intensiva röken blef nu ett mycket besvärligt och ansträngande arbete att komma fram till eldhärden, hvilken befanns vara i den del af vinden, där lager af bomull, bindgarn, lim, tändstickor och kryddor m. m. förvarades. Efter det sålunda eldhärden kringränts med 3 strålar vidtogos åtgärder för aflägsnande af rök och hetta. Brandluckor och fönster öppnades, hvarjämte ytterligare 2 hål upphöggos å taket.

Kl. 10.30 e. m. var elden i det närmaste släckt, hvarpå eftersläckning vidtog och pågick till kl. 12 midnatt, hvarefter vakt kvarstannade till kl. 2.30 f. m.

Skadan å byggnaden har anslagits till kr. 1,400:— och å lagret till kr. 7,170: 49. Byggnaden var försäkrad i S. A. B.-b. för 68,300 kr. och lagret i Basel och Magdeburgerbol. för 175,000 kr.

Till Västerås brandkår har af stadsfullmäktige beviljats ett belopp af 20,000 kr. för inköp af en kombinerad redskaps- och stegautomobil.

Från eget land.

Brandchefsbefattningen i Uppsala. Såsom sökande till den lediga brandchefsbefattningen i Uppsala hade vid ansökningstidens utgång anmält sig följande fem personer, nämligen underlöjtnant Wilh. Bergqvist, Råsunda, bokhållaren Harald Sundberg, Uppsala, t. f. brandchefen, öfverbrandmästaren Edv. Wallnerström, Uppsala, majoren friherre A. R. von Friesendorff, Uppsala, samt t. f. vice brandchefen Martin Uhlin, Ystad.

Borås. Brandkåren har under år 1913 uttryckt 14 gånger för eldsvådor eller eldsvådettillbud, 3 för skogseld, 5 för soteld och 1 för kontakt, summa 23 gånger.

Västerås. Brandkåren har under år 1913 varit alarmerad 18 gånger, däraf för eldsvåda eller eldsvådettillbud 11 gånger, förmodad eldsvåda 3 gånger, samt för soteld 4 gånger.

Brandskadeersättningsbeloppet utgör endast 2,328 kronor.

— Som gratifikation för biträdandet af eldsläckningen vid Skultuna bruk den 29. sisl. december öfverlämnade direktör Falk vid Svenska Metallverken till Västerås brandkår genom brandchefen 100 kronor.

Kalmar. Utryckningarnas antal 1913 uppgick till 19. Brandkåren har alarmerats för eldsvåda eller eldsvådettillbud 10 gånger, soteld 5 och förmodad eld 4 gånger. Brandskadeersättningarna uppgå till 4,659: 79, hvaraf 1,571: 60 kr. för fast egendom. Antalet ambulanstransporter var 140. Med polisvagnen utfördes 160 transporter. Utgifterna för kåren hafva varit kronor 26,483: 25.

Nyheter från brandkårernas nu beslutade inkomst- och utgiftsstaten för 1914.

Uppsala. I den af stadsfullmäktige antagna utgifts- och inkomststaten för Brandväsendet i Uppsala för år 1914 har, i förhållande till föregående års stat, följande tillkommit:

1 andra ålderstillägg åt Brandchefen.....	å kr. 300:—
1 » » » Öfverbrandmäst:n » »	300:—
1 » » » Brandmästaren » »	200:—
1 » » » Förmannen » »	150:—

Dessa ålderstillägg äro dock personliga, hvadan brandchefens sålunda utgår.

På förslag af brandchefen beviljade stadsfullmäktige, vid behandling af staten, ett anslag af kr. 2,460:— för insättande af ny panna i stora ångsprutan och i samband därmed erforderliga reparationer; detta anslag bestrides af öfverskott i stadens anslag till 1913 års oförutsedda utgifter.

Staten upptager i löner, arvoden och beklädnad kr. 32,255:—, hyror kr. 3,375:—, hästar 2,281: 25, brandsynekostnader kr. 1,290:— och slutsumman uppgår till kr. 44,097:—.

Örebro. Löneförändringar fr. o. m. 1 jan. 1914: grundlön har höjts från 780 till 900 kr.; tre ålderstillägg å 120 kr. tillkomma efter 3, 6 och 9 tjänstear; v. korpralsarvode 120 och korpralsarvode 180 kr.; 9 man erhålla i hyres- och vedbrandsanslag 250 kr. pr år.